

Mészáros Blanka

FÜGGETLEN KÖVETKEZMÉNY

[HORGAS BÉLA VERSÉHEZ]

2019-03-21 | HORGAS BÉLA VERSÉHEZ, JEGYZET

SZAVANNA

Füves táj fákkal,
madár rikoltoz,
zsiráf tűnik át meg át,
persze nem riadtan,
mintha erdőtűz elől,
nem, dehogy.
Van egy szavannám.
Ott aztán otthon vagyok.
Nincsenek róla fényképeim,
sem emlékeim,
vagy térképek,
holmi álom-illusztrációk.
Szeretném mellőzni
az efféle kerülőket.
A zsiráfot mondanám,
ez tényszerű.
Most is, most éppen.
Már késő. Átfutott.
Szavannám legszebb
lakója ő.
Oly komolytalan.
Ahogy fejét a magasba,
és négy lába, mikor
a színen átszalad,
ennél foghatóbbat
hiába keresnék.
A lombokon átsütő nap
árnyékfoltjai
vagy az esernyőforma,
sétálgató növények
valószínűtlenek,
bár létezők.

Van egy szavannám,
 ez az igazság,
 s ha van,
 miért ne lennének
 tőlem független
 következményei.

Kiskoromban sokszor álmodtam ugyanazokról a helyekről. A történet mindig más volt, de a helyszín: álmról álomra ugyanaz, hosszú ideig. Kedvencem a fenyőfákkal szegélyezett út, ahol jó volt csak állni és bámulni a fákat, hallgatni a madarakat, az úton átrohanó állatok zörejét az avarban, egyedül sétálni. Ébren sokszor szerettem volna visszamenni ide, kerestem a valóságban, bár sejtettem, hogy lényege éppen megfoghatatlansága, elérhetetlensége.

Jó volt tudni: ismerek egy helyet, ami nem látható, érezhető, tapintható. Nem is csupán egyszer feltűnő álmkép. Otthon vagyok benne. Nem elvagyódás ez, nem honvágy. Ismerek egy helyet, ami megmagyarázhatatlanul, valószínűtlenül létezik, de mégis.

A versbéli szavanna így ismeretlen-ismerős tájnak tűnt. Pedig sosem láttam, sőt, még csak az embert sem ismertem, aki azt írta róla: „Ott aztán otthon vagyok.”

Otthon? A megfoghatatlanságban? Az ember nem járta, versbéli vad vidéken? *Ott aztán otthon, ott aztán* nagyon, igazán, tényleg. Olyan helyen, ami fényképek, emlékek, térképek nélkül tud létezni, *otthon* lenni, amiből hiányoznak a „holmi álm-illusztrációk”. Olyan helyen, aminek nincs szüksége formára a létezéshez. A formakerülő. A lényeg csak mögötte, benne létezhet, és ha a forma feloldódik, akkor lesz látható.

„Van egy szavannám, ez az igazság...”

Tulajdonképpen az egész szavannából csak az átfutó zsiráfot látjuk, sőt: az átfutást. Tudjuk: átfutott. A zsiráf – a „legszebb lakó” – az egész savanna legmegfoghatatlanabb lénye is egyben, örökké elérhetetlen. Mégis tényszerű, a feltérképezhetetlen szavannának valamiféle középpontot ad: néha átfut a színen, aminek nincsenek megfogható határai – végtelenül terjed ki.

„...s ha van,
mért ne lennének
tőlem független
következményei.”

Ismeretlen-ismerős táj ez a savanna. Írok egy versről, egy ember verséről, akit sosem ismertem – egy versről, amit nem tudok teljesen megfejteni, mégis: otthonos. Független következményként írok róla. És ha egyszer még álmodom a kiskoromban mindig újra felbukkanó fenyőfás útról, talán éppen a fejét magasba emelő zsiráf fut majd át előttem.

kép | lindsey elliott, flickr.com